

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

18 У 2581/2018

Дана 06.06.2023. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Весне Даниловић, председника већа, Елене Петровић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Јасмином Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Владан Ђ. Костић, адвокат из Београда, Улица Недељка Чабриновића број 2, поднетој против туженог органа Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења број: 461-02-00128/2003-13 од 08.01.2018. године, уз учешће заинтересованих лица ББ а.д. ..., ... чији је пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, Улица Милоша Поцерца број 17 и Градске општина Чукарица, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Београда, Одељење Градског правобранилаштва за Градске општине Вождовац, Раковица и Чукарица, у правној ствари понављања поступка враћања земљишта одузетог по ПЗФ-у, након усмене јавне расправе одржане дана 23.05.2023. године, у нејавној седници већа одржаној дана 06.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије број 461-02-00128/2003-13 од 08.01.2018. године и решава:

Предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија и економије Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, број 461-02-02-00128/2003-13 од 19.01.2004. године, **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица ББ а.д. ..., ... за накнаду трошкова управног спора.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица Градске општине Чукарица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, тачком првом диспозитива, дозвољава се понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије бр. 461-02-02-00128/2003 од 19.01.2004. године. Тачком другом диспозитива истог решења, поништава се решење Министарства финансија-Сектора за имовинско-правне послове бр. 461-02-02-00128/2003-13 од 19.01.2004. године. Тачком трећом диспозитива

наведеног решења, поништава се делимично решење Комисије за враћање одузетог земљиште Општине Чукарица број 463-2095/91-33 од 15.05.2003. године и решава: одбија се, као неоснован, захтев ВВ, ГГ, ДД, АА (очигледном омашком означено ...) и ЂЂ за враћање земљишта на кп. бр. ... и ..., обе КО Рушањ, одузето од пок. ЕЕ, решењем Комисије за ПЗФ Среза београдског бр. 559/53 од 31.08.1953. године.

Тужбом, поднетом Управном суду, преко пуномоћника дана 12.02.2018. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа са законом прописаних разлога. Истиче да током поступања по предлогу за понављање поступка, управни органи нису на сигуран и поуздан начин утврдили ко су странке у поступку, обзиром да је више учесника преминуло, а да се поступак водио без валидних доказа о томе ко су наследници странака. Указује да странке и њихови пуномоћници нису благовремено и законито обавештени о току поступка, нити су им достављене одлуке управних органа, на који начин им је ускраћено право на учествовање у поступку, чиме су начињене битне повреде правила поступка. Појашњава да нису утврђене битне чињенице и да је погрешно тумачено и примењено материјално право. Наводи да не постоје докази да је пок. ЕЕ исплаћена накнада за одузето земљиште, како је то наведено у предлогу за понављање поступка. Наиме, ради се о интерним фискалним документима тадашњих управних органа, али не постоје докази да је пок. ЕЕ у тим поступцима учествовао, не постоје докази да су му уручена писмена, нити да му је на било који начин исплаћена накнада, при чему ни на једном од приложених докумената не постоји његов потпис нити било који валидан траг о његовом учествовању у поступку одређивања и исплате накнаде. Посебно истиче да наследници пок. ЕЕ одговорно тврде да њиховом правном претходнику, по њиховом сазнању, накнада никада није понуђена, а ни дата, као и да тај период једино памте по изузетно насилном и суровом поступању тадашњих управних органа. На основу изнетог, предлаже да суд укине или поништи оспорено решење, уз налог органима да у поновном поступку правилно примене закон и донесу одлуку о враћању земљишта одузетог од пок. ЕЕ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао код разлога датих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице ББ а.д., у одговору на тужбу, који је у Управном суду примљен дана 19.06.2018. године, преко пуномоћника, истиче да није тачан навод тужиле да је поступак поводом предлога за понављање поступка вођен, а да претходно није утврђено ко су странке у поступку. Напротив, указује да је дана 12.07.2017. године одржана усмена расправа пред првостепеним органом на којој су учествовале странке-предлагачи, те су странке биле упознате са садржином предлога и доказима у списима предмета, а потом су се о свему слободно изјасниле, што се види из текста записника. Наводи да нико од присутних предлагача није ставио примедбу да у том поступку нису утврђене странке нити су странке истицале приговор о неблагоприятном обавештавању и позивању. Такође, странке нису тражиле одлагање рочишта из било ког разлога, већ су на крају прочитале записник, уредно га потписале и на исти нису имале примедби, а што је изричито у записнику и констатовано. Истиче да нису тачни наводи тужиле да њеном правном претходнику, пок. ЕЕ није исплаћена накнада за одузето земљиште преко законског максимума који је унет у пољопривредни земљишни фонд, упућујући на решење Комисије за пољопривредни-земљишни фонд НО среза београдског у Београду, бр. 559/53 од 31.08.1953. године, којим је правноснажно одлучено, а посебно упућује на тачку трећу диспозитива истог решења из које произлази да је пок. ЕЕ исплаћено на име накнаде за земљиште које се уноси у пољопривредни земљишни фонд и то износ од 137.467,00 динара-на терет Савезног буџета о државним

обвезницама. Сматра да је на поуздан и несумњив начин утврђено да је правном претходнику предлагача ВВ и других – пок. ЕЕ исплаћена накнада за изузето земљиште, а што се доказује документацијом прибављеном од Архива Народне банке Србије које је комплетна, уредно оверена и потпуно недвосмислено потврђује да је предметна накнада исплаћена у целости, те да је правоснажно решење Комисије за пољопривредни-земљишни фонд од 31.08.1953. године у свему реализовано. Ове тврдње потврђује и документација Народне банке Србије на коју детаљно упућује ово заинтересовано лице. Истиче да је у периоду када је пок. ЕЕ исплаћена накнада, то био једини законом предвиђени начин да се од стране државног органа потврди да је поступак изузимања пољопривредног земљишта окончан његовом исплатом. Посебно истиче да ни пок. ЕЕ, нити његови правни следбеници нису водили никакав поступак ради оспоравања одузимања земљишта, доказивања да су постојале какве мане воље, тражења да се ставе ван снаге клаузуле правоснажности свих тих решења са образложењем да није била спроведена законита процедура и др. Наглашава да су сазнања наследника пок. ЕЕ очигледно била ограничена јер нису понудили ниједан доказ да њиховом правном претходнику није исплаћена накнада. Са свих наведених разлога, предлаже да суд одбије тужбу као неосновану, а тужиљу обавезе да заинтересованом лицу накнади трошкове поступка за састав одговора на тужбу по АТ.

Заинтересовано лице Градска општина Чукарица, преко законског заступника, у одговору на тужбу, који је у Управном суду примљен дана 15.05.2023. године, наводи да је тужба неуредна и неразумљива јер је спорна активна легитимација тужиле. Ово са разлога што је у оспореном решењу, одбијен захтев, између осталих, ..., а подносилац тужбе је АА. Сматра да је оспорено решење у свему донето у складу са законом, да је правилно утврђено чињенично стање и примењено материјално право, те да су дати довољни и јасни разлози за донету одлуку. Предлаже да суд тужбу одбаци, као непотпуну и неуредну или одбије, као неосновану. Трошкове управног спора потражује на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара по Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Управни суд је дана 23.05.2023. године, одржао усмену јавну расправу применом одредбе чл. 34. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и то у присуству пуномоћника заинтересованог лица ББ а.д., као и законског заступника заинтересованог лица Градске општине Чукарица, а у одсуству уредно позваних тужиле и туженог органа, у смислу одредбе чл. 38. став 1. Закона о управним споровима.

Пуномоћник заинтересованог лица ББ а.д., је у речи датој на усменој јавној расправи остао код навода из одговора на тужбу, као и свих навода, изјава и поднесака датих током управног поступка до доношења оспореног решења. Апострофирао је да се у списима предмета налази делимично решење број 463-2095/91-33 од 15.05.2003. године, као и оставинско решење број О 114/1960 од 12.11.1962. године из којих произлази да је правни претходник односно ранији власник ВВ био жив у време доношења решења П број 559/53 од 31.08.1953. године, са ког разлога закључује да је ранијем власнику исплаћена накнада за одузето земљиште. Предложио је да се тужба одбије, а трошкове управног спора је тражио према трошковнику опредељеном по врсти и то за састав одговора на тужбу и за приступ на једној неодржаној и на приступ једној одржаној усменој јавној расправи, у висини од укупно 103.000,00 динара.

Законски заступник заинтересованог лица Градске општине Чукарица је у речи датој на усменој јавној расправи остао код навода из одговора на тужбу, уз предлог

да се тужба одбије, а трошкове управног спора је тражио за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за приступ на једној одржаној усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара.

Претходно оцењујући истакнути приговор активне легитимације на страни овде тужиле, суд налази да је исти неоснован. Наведено са разлога што је приликом доношења оспореног решења настала очигледна грешка у означавању имена странке, овде тужиле, тако што је тачком трећом диспозитива тужбом оспореног решења одбијен захтев поред осталих и ..., уместо исправно АА, а коју грешку у смислу члана 209. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” бр. 30/10) орган који је донео решење, односно службено лице које је потписало или издало решење, може у свако време исправити. У вези наведеног, суд указује да из доказа у списимаведеног поступка који су за потребе одлучивања суду достављени од стране туженог органа, произлази да је Општина Чукарица, Општинска управа, Одељење за имовинско правне и стамбене послове, Комисија за враћање одузетог земљишта, дана 13.05.2004. године донела закључак под бројем 463-2095/91-33 којим је исправила техничку грешку у решењу Комисије за враћање одузетог земљишта општине Чукарица број 463-2095/91-33 од 15.05.2003. године, тако што у ставу 1., алинеја 1, ставу 2., ставу 3., алинеја 1 диспозитива тог решења и у образложењу истог, уместо имена подносиоца “...”, треба да стоји : - АА.

Одлучујући о поднетој тужби, након одржане усмене јавне расправе, те испитујући законитост тужбом оспореног решења у границама захтева у тужби, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора туженог органа и одговора заинтересованих лица на тужбу, датих речи на усменој јавној расправи као и комплетних списа предметаведеног управног поступка које је тужени доставио уз одговор на тужбу, оценио да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је „ЖЖ” ад из ... дана 20.06.2016. године поднело предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија, Сектора за имовинско правне послове број 461-02-02-00128/2004 од 19.01.1994. године из разлога наведених у члану 239. став 1. тачка 5) Закона о општем управном поступку. У поднетом предлогу се наводи да је подносилац прибавио доказе из којих се несумњиво може закључити да је Народна банка ФНРЈ издала обвезнице ранијем сопственику ЕЕ на име накнаде за имовину издвојену у пољопривредни земљишни фонд, те да нису испуњени услови за примену одредбе члана 1. став 1. Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа. Позива се на пресуду Управног суда број 23 У 2324/14 у којој је заузет став да у случају да је ранијем сопственику исплаћена накнада за одузето земљиште, нема услова да се правним следбеницима ранијег сопственика поновно утврђује неки други вид накнаде. Како чињеница да ли подносиоци захтева за враћање земљишта, чијем је правном претходнику исплаћена накнада за одузето земљиште, имају право на враћање представља претходно питање, а надлежни орган је то питање доцније решио друкчије, то подносиоци предлога сматрају да су испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 239. став 1. тачка 5) Закона о општем управном поступку. Са наведеног су предложили да Министарство финансија донесе одлуку по предлогу за понављање поступка, па затим својим решењем одлучи по захтеву ВВ и других за враћање земљишта. Министарство финансија је поступајући по

поднетом предлогу, као надлежни орган сагласно одредби 245. став 2. Закона о општем управном поступку исти узео у разматрање, па имајући у виду да су чињенице на којима је засновано решење Комисије за враћање земљишта општине Чукарица, пресудом Управног суда у Београду број У 2324/13 од 17.10.2014. године, на другачији начин решене, то је у смислу члана 246. Закона о општем управном поступку закључио да је предлог поднет благовремено и од стране овлашћеног лица, као и да су околности на којима се заснива учињене вероватним, па је закључком од 26.06.2017. године дозволио понављање поступка окончаног решењем овог Министарства од 19.01.2004. године и наложио Комисији да у року од 20 дана од дана пријема тог закључка закаже усмену расправу, на којој ће се све странке упознати са поднетим предлогом и изјаснити поводом тог предлога уз налог првостепеном органу да све списе предмета, са записником са одржане усмене расправе достави туженом органу на даљи поступак, због чега је одлучено као у тачки првој диспозитива оспореног решења. Комисија је поступајући по датом налогу одржала усмену расправу дана 20.07.2017. године на којој су присуствовали ЗЗ, ИИ и ЈЈ, КК и ЛЛ, као и представник Општинског правобранилаштва градске општине Чукарица и пуномоћник предлагача ББ а.д.. На наведеној расправи странке су се успознале са предлогом за понављање поступка „ЖЖ” ад, те су се на истој расправи и изјасниле поводом поднетог предлога, након чега је Комисија актом од 27.07.2017. године све списе предмета доставила туженом органу на даљу надлежност. Увидом у списе предмета утврђено је да је Комисија, поступајући по захтеву за враћање земљишта одузетог од пок. ЕЕ из ... утврдила да је поднети захтев основан, те је након спроведеног поступка донела делимично решење број 463-2095/91-33 од 15.05.2003. године којим је утврђено право правних следбеника ранијег сопственика на враћање дела одузетог земљишта на терет ЛЉ, као и право на новчану накнаду у површини од 0.94.54 хектара на терет ТП „ЖЖ”. Поступајући по жалби ТП „ЖЖ” из ... изјављеној против наведеног првостепеног решења тужени орган је донео решење број 461-02-00128/2003-13 од 19.01.2004. године којим је жалба наведеног предузећа одбијена. Против наведеног решења није изјављена тужба, па је наведено првостепено решење постало правноснажно дана 04.03.2004. године. Након тога ТП „ЖЖ” је поднело предлог за понављање поступка који је заснован на наведеним пресудама Управног суда у Београду. Поступајући по наведеном предлогу, тужени орган је поново размотрио поднети захтев за враћање земљишта те извршио увид у утврђено чињенично стање и приложене доказе. Наиме, увидом у списе предмета утврђено је да је решењем Комисије за пољопривредни земљишни фонд НО Среза у Београду П.Ф. бр. 559/53 од 31.08.1953. године од домаћинства ЕЕ издвојено земљиште у пољопривредни земљишни фонд у површини од 2.13.23 хектара у КО Рушањ, за шта је дата накнада у обвезницама. На основу наведеног, по оцени туженог органа, пресудама Управног суда 23 У 2324/14 од 17.10.2014. године и У 438/15 од 01.06.2017. године у којима је заузет поменути став, доведена је у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања на којем је засновано решење првостепеног органа број 463-2095/91 од 15.05.2003. године, односно решење туженог број 461-02-00128/2003 од 19.01.2004. године, као и правилност и законитост наведених решења. Како су правна схватања суда у погледу поступка изнета у наведеним пресудама обавезна за управне органе, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, то је тужени орган поступајући по поднетом предлогу за понављање поступка поново размотрио све прибављене доказе, утврдио чињенично стање и закључио да је поднети захтев за враћање земљишта неоснован, због чега је одлучио као у тачкама другој и трећој диспозитива оспореног решења, у складу са

одредбом члана 248. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” бр. 30/10) прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се решење органа који је водио поступак заснива на неком претходном питању, а надлежни орган је то питање доцније решио битно друкчије.

Одредбом члана 242. став 1. тачка 3. истог закона, прописано је да странка може тражити понављање поступка у року од једног месеца, и то у случају из члана 239. тачка 5) - од дана кад је могла употребити нови акт (пресуду, решење). Одредбом става 3. истог члана, прописано је да по протеку рока од пет година од достављања решења странци, понављање управног поступка се не може тражити нити се може покренути по службеној дужности, а одредбом става 4. да се понављање изузетно може тражити, односно покренути и после рока од пет година само из разлога наведених у члану 239. тач. 2, 3. и 5. овог закона.

Одредбом члана 244. истог закона, прописано је да је странка дужна да у предлогу за понављање поступка учини вероватним околности на којима заснива предлог, као и околност да је предлог стављен у законском року.

Одредбом члана 245. став 1. истог закона, прописано је да предлог за понављање поступка странка предаје или шаље органу који је о предмету решавао у првом степену или органу који је донео коначно решење. Одредбом става 2. овог члана закона, прописано је да о предлогу за понављање поступка решава орган који је донео коначно решење, а према ставу 3., кад се понављање поступка тражи по решењу које је донесено у другом степену, првостепени орган који прими предлог за понављање поступка прикључиће списе предмета предлогу и доставиће их органу који је решавао у другом степену.

Одредбом члана 246. наведеног закона, прописано је да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Одредбом става 2. тог члана, прописно је да ће ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, орган својим закључком одбацити предлог за понављање поступка.

По оцени Управног суда, разлози дати у образложењу оспореног решења, који се односе на испуњеност услова за обнову поступка враћања земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда, на предлог странке, не могу се прихватити као правилни и на закону засновани. Наиме, у списима се налази поднесак од 20.06.2016. године предат и насловљен на Градску општину Чукарица, Одељење за имовинско правне и стамбене послове, Комисију за враћање одузетог земљишта, за другостепени орган Министарство Финансија, као предлог за понављање поступка. Садржином овог иницијалног акта, подносилац као правни претходник овде заинтересованог лица ББ а.д., указује да благовремено подноси предлог за понављање поступка окончаног решењем Комисије за враћање одузетог земљишта Градске општине Чукарица број 463-2095/91-33 од 15.05.2003. године са исправкама од 13.05.2004. године и од 04.04.2007. године, а које је постало правноснажно дана 04.03.2004. године, из разлога што се коначно и правоснажно решење заснива на претходном правном питању које је од стране Министарства финансија као и Управног суда доцније битно другачије решено, а чиме су остварени разлози за понављање поступка предвиђени у одредби члана 239. став 1. тачка 5) Закона о општем управном

поступку. Са разлога ближе наведених у реферату достављеног предлога, подносилац затим предлаже да Министарство финансија дозволи понављање поступка али окончаног решењем број 461-02-128/2003 без означавања његовог датума доношења, за који наводи да је правоснажно дана 04.04.2004. године, са предлогом да потом, на основу података прибављених у ранијем и у поновљеном поступку, новим решењем поништи или по службеној дужности укине првостепено решење и одбије предлог за утврђивање права на новчану накнаду по наведеном основу. Министарство финансија, коме је овакав нејасан иницијални акт прослеђен, исти третира као предлог за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија број 461-02-00128/2003-13 од 19.01.2004. године и о истом прихвата да одлучује основном члана 245. став 2. Закона о општем управном поступку, при чему се из датих разлога у образложењу његовог решења не може закључити како је и у односу на који окончани поступак ценио испуњеност услова за понављање. Код чињенице да о предлогу за понављање поступка одлучује орган чијим је решењем поступак окончан, то је, по оцени овог суда, орган био дужан да пре одлучивања о предлогу, у смислу члана 58. Закона о општем управном поступку, подносиоца позове да отклони недостатке поднетог предлога и остави му рок за поступање. Ово са разлога што је поменутим чланом прописано да ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у ком је дужан да то учини. Наиме, предлог за понављање поступка мора да садржи број, датум и означавање доносиоца решења којим је окончан поступак чије се понављање тражи, те позивање на законски разлог за понављање из члана 239. Закона о општем управном поступку. Ово је нужно не само да би надлежни орган који о предлогу може да одлучује избегао могућност погрешне идентификације акта у односу на који цени законски разлог због ког се понављање тражи, већ и да би се на правилан и законит начин оценило постојање процесних претпоставки, без којих се не може одлучити ни о основаности предлога, а које се односе на благовременост, овлашћење за подношење, као и на то да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном. Како поступајући орган, а према стању у списима и образложењу оспореног решења није претходно наложио подносиоцу да уреди предлог за понављање поступка у складу са Законом о општем управном поступку, како је то напред наведено, то оспорено решење садржи недостатке који га чине незаконитим. Ово и код чињенице да је тачком првом диспозитива оспореног решења дозвољено понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије број 461-02-00128/2003 од 19.01.2004. године, које се под тим бројем не налази у списима, док је тачком другом диспозитива истог решења, поништено решење Министарства финансија-Сектора за имовинско-правне послове али означено под другим пословним бројем 461-02-00128/2003-13 од 19.01.2004. године и које са тим елементима за идентификацију постоји у списима у које је суд вршио увид. Стога, како је диспозитив тужбом оспореног решења остао нејасан и неодређен, то је оспорено решење најпре захваћено повредом правила поступка из члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој диспозитив мора бити кратак и одређен, а ако је потребно, може се поделити и на више тачака али и битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. истог закона, према којој, образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Осим наведеног, имајући у виду цитиране одредбе закона, по оцени суда, основано тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа, јер дати разлози за донету одлуку о основаности предлога за понављање поступка нису на закону засновани. Наиме, тужени се позвао на одредбу члана 239. тач. 5) Закона о општем управном поступку којом је прописано да ће се поступак поновити ако се решење органа који је водио поступак заснива на неком претходном питању, а надлежни орган је то питање доцније решио битно другачије, с тим да је одредбом члана 242. став 4. наведеног закона прописано да се понављање изузетно може тражити, односно покренути и после рока од пет година само из разлога наведених у члану 239. тачка 2., 3. и 5. овог закона. Међутим, одлука Управног суда број У 2324/13 од 17.10.2014. године, на коју се подносилац у предлогу позива, нити последично заузет став Министарства финансија у правној ствари враћања земљишта одузетог бившим сопственицима и унетог у пољопривредни земљишни фонд, не представља разлог за понављање поступка, у смислу цитиране одредбе закона. Наиме, по налажењу суда, у случајевима када је у ранијем поступку претходно питање решио сам орган који решава о главној ствари, а касније то питање другачије реши надлежни орган, исто не представља разлог за понављање поступка у смислу одредбе члана 239. тачка 5) Закона о општем управном поступку, јер се у конкретном случају решење органа који је водио поступак не заснива на неком претходном питању које је надлежни орган доцније решио битно другачије. Стога се не може сматрати правилним закључивање туженог органа изнето у оспореном решењу да је означеном пресудом Управног суда доведена у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања на коме су заснована решења првостепенe комисије из 2003. и решење Министарства из 2004. године, односно да има места примени одредбе члана 239. тачка 5) раније важећег Закона о општем управном поступку, са ког разлога суд оцењује да нису на закону засновани разлози о понављању поступка који је окончан 2004. године. Наиме, основ за понављање поступка по тачки 5 је то што је претходно питање касније решено у битним тачкама другачије од стране надлежног органа. Када орган који одлучује о главној ствари, не прекидајући поступак сам расправи претходно питање и на тој основи реши главну ствар, одлука о претходном питању има правно дејство само у погледу конкретног предмета. Међутим, када је у ранијем поступку претходно питање решио надлежни орган, па тај орган касније то питање другачије реши не ради се о испуњености услова за обнову поступка у смислу тачке 5). Следом изнетог, да би се понављање поступка могло дозволити на основу одредбе тачке 5) члана 239. Закона о општем управном поступку, неопходно је да је надлежни орган одређено правно питање касније, као самостално, у одговарајућем поступку решио суштински различито у односу на ранију одлуку и потребно је да је наступила правноснажност те одлуке надлежног органа, како би је странка могла употребити при тражењу понављања, а што у конкретном није случај.

Следом изложеног, налазећи да је тужени орган повредио примењени пропис, а водећи рачуна да би поништај оспореног акта и враћање предмета надлежном органу на поновно одлучивање по изјављеном предлогу за понављање поступка представљало одуговлачење поступка, Управни суд је применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, овом пресудом поништио оспорено решење Министарство финансија Републике Србије, број: 461-02-00128/2003-13 од 08.01.2018. године. Истовремено, како у конкретном случају природа ове управне ствари дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за доношење одлуке уместо органа, суд је решавајући конкретну управну ствар уместо органа, испитујући предлог у смислу

одредбе члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку, а имајући у виду пре свега околност да се због особене природе и тежине разлога из тачке 2., 3. и 5. члана 239. овог закона, понављање поступка у погледу њих може тражити и после протеча објективног рока од 5 година који је прописан одредбом члана 242. став 3. истог закона, оценио да су испуњени услови у погледу благовремености и изјављивања предлога од стране овлашћеног лица али је са напред изнетих разлога у образложењу ове пресуде оценио да околност на којој се предлог заснива није учињена вероватном. Стога, како није испуњен један од три кумулативна услова из члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку, јер суд оцењује да основом на који је правни претходник овде заинтересованог лица указао и доказима које је доставио није учинио вероватним разлоге за понављање поступка, то је предлог за понављање поступка одбачен.

Суд је одбио, као неосноване, захтеве заинтересованих лица ББ а.д. и Градске општина Чукарица за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њихов успех у овој управној ствари, па је применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са члановима 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II и III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 06.06.2023. године 18 У 2581/18

Записничар
Јасмина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Весна Даниловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА